

RAIFULAINEN PELAAJAPOLKU

Raifusta ponnistanut Ronja Penkkala tekee jalkapallouraa Riga Unitedissa

Raifun työtöissä aikanaan jalkapallon aloittanut Ronja Penkkala jatkaa jalkapallouraansa Riga Unitedissa Latviassa. Tässä haastattelussa Ronja kertoo omasta pelaajapolustaan ja toimii kannustavana esimerkkinä raifulaisille tyttöjunioreille. Myös futisvanhemmat saavat vinkkejä Ronjalta, miten tukea ja kannustaa omaa lasta harrastuksessa.

Miten aloit harrastaa jalkapalloa?

Päädyn jalkapalloon yhdessä parhaan kaverini kanssa, kun olimme 8-vuotiaita. Pelasimme ensin Nappulaliigan joukkueessa NasuNappulat. Pian Raifuun perustettiin 95-syntyneiden tyttöjen joukkue, ja sen valmentajiksi tulivat Jari Välimäki ja Jukka "Routsu" Routala. Myöhemmin yhdistyimme 93 - 94-syntyneiden joukkueen kanssa ja valmennustiimiimme liittyi Mika Salonen.

Raifu-aikojen kuvia Särkänniemi-cupista vuodelta 2009.

Milloin huomaisit, että jalkapallo on oma lajisi?

Olin harrastanut joukkuevoimistelua taaperosta saakka. 12-vuotiaana valitsin jalkapallon, koska se vain tuntui enemmän omalta. Lajin vauhdikkuus ja hyvä joukkuehenki veivät mukanaan. Vuosien aikana kävin välillä tanssitunneilla ja valmensin voimistelua, mutta jalkapallo oli aina ykkösjuttuni.

Pronssia Raifun tytöille Särkänniemi cupissa 2009.

Missä pelaat nykyisin?

Opiskelen Latviassa lääkäriksi. Yliopistolla oli ensin vain poikien jalkapallojoukkue, mutta aktiivisen toimintamme ansiosta Riga United Ladies perustettiin 2014. Olemme ensimmäinen kansainvälinen naisten jalkapallojoukkue, joka pelaa Women's Premier Leaguessa Latviassa eli korkeimmalla mahdollisella naisten tasolla. Joukkueessamme on eniten norjalaisia, saksalaisia ja ruotsalaisia pelaajia, ja ykkösjoukkueessa on myös kaksi Latvian maajoukkuepelaajaa.

Ronja nykyisen joukkueensa Riga United Ladiesin riveissä.

Kerro treeneistänne.

Treenaamme kaksi kertaa viikossa, ja melkein joka viikko on peli. Lähiaikoina mukaan tulevat lihaskunto- ja venyttelytreenit. Usein treeneissä pelaamme poikien joukkuetta vastaan, mikä on todella kehittävä. Olen tykännyt kyllä ihan hirveästi käydä treeneissä, sillä ne tuovat hyvää vastapainoa rankalle opiskelulle.

Mitä teet, jos joskus ei huvita lähteä treeneihin?

Se olo tulee varmasti joskus kaikille. Yritän aina ajatella sitä treenien jälkeistä superhyvää oloa. Myös kivat joukkuekaverit motivoivat minua paljon, ja siksi olenkin aina pitänyt joukkueurheilusta enemmän kuin yksilölajeista. Kun vielä palasin Raifussa, parhaat kaverini pelasivat samassa joukkueessa, joten halusin aina heidän kanssaan treeneihin.

Mikä on pelipaikkasi?

Pelaan keskikenttää, useimmiten oikeaa laitapelaajaa. Olen vuosien saatossa kokeillut vähän kaikkea, ja jossain vaiheessa pelasin puolustuksessa. Myös maalissa olin kerran ja mursin yhden sormen – sen jälkeen en enää suostunut sinne menemään!

Tykkään pelata oikeaa keskikenttää, koska vahvuuteni ovat aina olleet nopeudessa ja pallonkäsittelytaidoissa; en ole niin fyysinen pelaaja. Keskikentällä saa ottaa myös pieniä riskejä, joita ei puolustuksessa uskaltaisi kokeilla.

Mikä on ikimuistoisin maalisi?

Tein sen ensimmäisessä Riga Unitedin pelissä tänä keväänä. Se oli kauden avausmatsi, joka kuvattiin latvialaiseen televisioon. Perheeni katsoi ottelua kotona netistä, ja monet luokkakaverini olivat paikan päällä katsomassa. Sain hienon puolenvaihdossyötön, ja minulla oli hyvin aikaa asetella pallon vasempaan yläkulmaan. Hävisimme pelin 5-1, mutta taistelimme joukkueena hienosti mielestäni matsissa.

Ronja pelaa useimmiten oikeaa laitaa.

Mitä vinkkejä annat futisvanhemmille?

Tukekaa lapsianne harrastuksissa, mutta antakaa heidän myös tehdä omat päätöksensä. Harrastuksen pitäisi ainakin alakouluikässä olla vielä hauskaa, ja mitä monipuolisemmin lajeja, sen parempi. Pahinta on nähdä naama punaisena karjuvat vanhemmat, jotka solvaavat oman sekä vastajoukkueen pelaajia sekä hyvässä lykyssä tuomariakin. Kannustaa saa ja pitääkin, mutta halu pelaamiseen lähtee lapsesta itsestään.